

Arrest

nr. 138 193 van 10 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 november 2011 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 8 augustus 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in Tapolangdu, Chokyang village 2, Tsilong Township, Nang district, Lhoka prefectuur, Tibetaanse Autonome Regio, Tibet, Volksrepubliek China, en de Chinese nationaliteit te hebben.

U ging twee jaar naar school. Ongeveer in 1989 ging u naar het klooster Bangchoe in Nang district (VRC). U bleef er tot 1995. Een Chinees 'werkteam' verbleef gedurende vijf maanden in uw klooster om de monniken te heropvoeden over de Dalai Lama. Omdat jullie niet wilden zeggen of opschrijven wat de Chinezen wilden, en u bij de eersten was die een blanco blad afgaf, werd u door de Tibetaanse functionaris verteld dat er kans is dat u gearresteerd wordt. U vertrok naar Lhasa, waar u ook wilde intreden in het klooster, maar omdat u hoorde dat hetzelfde team daar ook werkte, kon dat niet. U werkte tot eind 1998 bij een organisatie voor gehandicapten. U besloot dan Tibet te verlaten omwille van het gebrek aan religieuze vrijheid en vrijheid om te reizen. Op 30 oktober 1998 kwam u aan in Nepal en reisde van daar door naar India. U verbleef tot 2008 in het Serahmedklooster in Mysore, India en daarna in en ander klooster, Nyonney Lhakhang, in Dharamsala. U besloot het land te verlaten omdat u vanuit India niet veilig naar Tibet kon terugkeren om uw ouders terug te zien, en omdat u discriminatie en een gebrek aan vrijheid ervaarde.

U vertrok in oktober 2011 en reisde via Thailand, Turkije, Griekenland naar België. U bent België binnengekomen op 30 november 2011 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: originele green book, hokou, RC, attest RC India, fotokopie van formulier RC Nepal, 8 foto's van uzelf en familie in Tibet, een brief van uw klooster, een informatienota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) getiteld: "Biedt India 'reële bescherming' aan Tibetanen? Welke 'reële bescherming' is vereist om van een 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5 §4 van de Vreemdelingenwet te kunnen spreken?" dd. maart 2014.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (originele green book, hokou, RC, attest RC India, fotokopie van formulier RC Nepal; voor vertalingen zie ook gehoorverslag CGVS) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: S. Gy. M. (alias Ga. Y.), geboren op 4 februari 1977 en geboren te Tapolangdu, Chokyang village 2, Tsilong Township, Nang district, Lhoka prefectuur, Tibetaanse Autonome Regio, Tibet, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon, gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw regio van herkomst, uw klooster en het dagelijkse leven aldaar (CGVS p. 3-5) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1989 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC eind 1998 verbleef u van 1999 tot 2008 in het Serahmed-klooster in Mysore, India en daarna tot uw vertrek uit India in oktober 2011 in het Nyonney Lhakhang-klooster, in Dharamsala.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een

administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten (zie groene map) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC. U legt uw originele RC voor.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat men in India geen vrijheid heeft, geen documenten om te tonen en dat men er moeilijk kan reizen. Bovendien zou men er gediscrimineerd worden want Tibetanen moeten meer betalen voor sommige diensten dan Indiërs. Het feit dat u niet kon reizen weerlegt u zelf door te stellen dat u voor religieuze redenen geen toestemming hoefde te vragen, en dat u voor uw persoonlijke redenen toestemming kon krijgen. In Dharamsala hoefde u daar ook niet voor te betalen (CGVS p. 9). Het feit dat u wel hoefde te betalen in het zuiden van het land, is geen element van vervolging, evenmin als het feit dat u meer moest betalen dan Indiërs voor bepaalde diensten. Immers kan deze vorm van discriminatie in geen geval gelijk worden gesteld met vervolging zoals die staat beschreven in de Vluchtelingenconventie. U gaf ook geen blijk van enige stappen te hebben ondernomen tegen deze vorm van discriminatie, hetgeen de zwaarwichtigheid van de beweerde zaken danig ondermijnt. Het feit dat u geen vrijheid had, kan u niet verduidelijken. Hiernaar gevraagd stelt u enkel dat u er geen toekomst hebt. Uit het gehoor blijkt dat u vooral naar Tibet terug wil, en daar u dit niet kan doen via India, dit probeert via Europa. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat/ U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen documenten hebt om te tonen, dient ten eerste opgemerkt dat u wel in het bezit was van documenten. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PANcard, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo beweerde u aanvankelijk bij DVZ dat u met een Indiaas paspoort gereisd hebt (Verklaring DVZ punt 34), terwijl u bij het CGVS verklaart dat u met uw IC gereisd hebt.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent,

alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', hokou, RC, attest RC India, fotokopie van formulier RC Nepal, 8 foto's van uzelf en familie in Tibet, brief van uw klooster, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit en verblijf in het klooster, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

De door het BCHV opgestelde informatienota bestemd voor praktijkjuristen die Tibetaanse vluchtelingen uit India bijstaan, is evenmin van aard om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. In voornoemde nota analyseert het BCHV, onder verwijzing naar de Procedurerichtlijn, de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en de aanbevelingen van UNHCR, wat dient begrepen te worden onder het begrip 'eerste land van asiel'. Vervolgens licht het BCHV de concrete toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet door het CGVS toe. Tot slot tracht het BCHV de feitelijke situatie van Tibetanen in India af te toetsen aan de publiek beschikbare informatie.

Met betrekking tot deze informatienota dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit schrijven niet kan worden gelijkgesteld met het in artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet bedoelde advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde, aangezien het BCHV de Hoge Commissaris niet vertegenwoordigt en evenmin in diens naam kan spreken. Voorts dient vastgesteld te worden dat het BCHV in deze informatienota zelf benadrukt dat het geen definitief standpunt inneemt, maar met deze nota advocaten en andere begeleiders van Tibetaanse asielzoekers wenst te informeren over het bestaan van het nieuwe juridische concept 'eerste land van asiel' en de concrete toepassing ervan door de asielinstanties op de situatie van Tibetanen in India, en tegelijkertijd een aantal aanknopingspunten wil bieden om de problematiek juridisch te benaderen. Een dergelijke algemene nota, dat niet betrokken wordt op uw individuele asielaanvraag, toont geenszins aan dat het CGVS artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet in uw hoofde verkeerd heeft toegepast.

Uit een analyse van de in deze nota aangehaalde landeninformatie aangaande de registratievoorwaarden van Tibetanen in India, de verlenging van hun verblijfsstatuut, de mogelijkheid van terugkeer naar India, de garanties tegen refoulement naar China, en de rechten verbonden aan hun status, blijkt bovendien dat het BCHV geenszins aantoonde dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet juist, onvolledig of niet actueel zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekende partij de volgende stukken: "2. UNHCR, *Improving Asylum Procedures: Comparative analysis and recommendations for law and practice*, maart 2010, p. 278-279; 3. Belgische Kamers van Volksvertegenwoordigers, DOC 53 2555/001; 4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci-après « projet de loi monocratique »)*, et - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci-après « projet de loi bicaméral »)., 29 January 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5114befc2.html> [accessed 30 January 2014] 5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, *Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde*, 9 September 2013".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van *“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker verklaart uiteindelijk geboren te zijn op 4 februari of maart 1977 te Tapolangdu, Nan, Lhoka, TAR, China (VRC). Verzoeker legt zijn persoonlijke originele hukou voor. Verzoeker verklaart enerzijds *“De rechten die ik heb in Tibet, in het huishoudregister, ze hebben het gecancelled. Ik werd gezegd: je hebt je recht niet meer”* (gehoor p. 6) doch anderzijds verklaart hij dat zijn familie, in verzoekers afwezigheid, nog een persoonlijke hukou op verzoekers naam konden bekomen, die uitgereikt was op 17 mei 2010 (gehoor p. 8) zodat alleszins kan blijken dat verzoeker op dat moment nog altijd ingeschreven was in de Chinese bevolkingsregisters. Verzoeker legt geloofwaardige verklaringen af over Tibet (gehoor p. 3-5). Aldus kan aangenomen worden dat verzoeker de Chinese nationaliteit bezit.

2.8. Verzoeker legt tevens zijn originele RC voor, uitgereikt op 24 april 2000 en jaarlijks verlengd tot 26 augustus 2012, waarin staat dat hij geboren is in India. Hierin werd tevens een *Departure* stempel van Bylakuppe naar Dharamsala opgenomen, alsmede een *Arrival* stempel in Dharamsala. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Indiase autoriteiten als een in India geboren Tibetaan wordt beschouwd.

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China louter omwille van hun Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd worden. Echter uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij Tibet heeft verlaten omdat hij zijn religie niet vrij kon beoefenen en hij bang was gearresteerd te worden nu hij een van de protagonisten was die weigerde de Dalai Lama af te vallen ten opzichte van het Chinese heropvoedingsteam in zijn klooster (gehoor p. 4). Verzoeker verklaart evenwel verder *“ik kan niet terug [naar Tibet] omdat ik geen registratieformulier krijg”* (vragenlijst 3.5) en *“er was geen manier om een document te krijgen, dat zal garanderen dat ik geen problemen zou hebben, en terug zou kunnen keren. Geen garantie van terugkeren naar India. Ik had geen papier.”* (gehoor p. 6). Indien uit verzoekers poging naar Tibet terug te keren geen subjectieve vrees kan worden afgeleid, dan kan verzoeker bij een terugkeer evenwel mogelijk in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten komen te staan.

2.9. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1998/1999 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.10. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.12. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reël zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reël risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenwel kan niet blijken dat het land waar de reële bescherming wordt geboden ook een geïndividualiseerde asielprocedure met procedurele garanties moet bieden zoals vergelijkbaar met de Conventie van Genève nu dit enkel aanbevelingen zijn van het UNHCR zonder dat deze juridisch bindende kracht hebben.

2.13. Verzoekende partij betwist dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen.

2.14. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.15. Evenmin kan dit blijken uit het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoeker heeft een legaal verblijf in India zoals ook kan blijken uit de verklaringen van verzoeker en zijn RC. Verzoekende partij kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Integendeel, verzoeker zijn Registration Certificate (RC) werd uitgegeven in 2000 en telkens verlengd tot in 2012 en hij kon zelf een IC verkrijgen. Tevens kan blijken dat verzoeker hiermee kon reizen van Bylakuppe naar Dharamsala.

2.16. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker of slechts tijdelijk is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt (COI Focus) “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”). Dat dit beleid enkel momenteel zou gelden of enkel berust op de goodwill van de huidige en toekomstige Indiase regeringen, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na ruim een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.17. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet en de vermelding in de COI inzake de *de jure* mogelijkheid tot deportatie aldus hiermee strijdig is. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Verzoekende partij kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI zodat deze op dit punt niet ongenueanceerd is en voor het overige vermag ze niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekende partij in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Dat er geen enkele Tibetaan een aanvraag ingediend heeft bij het IOM om terug te keren, kan enkel adstrueren dat deze piste niet noodzakelijk is noch kan aan “off the record” uitspraken enige bewijswaarde worden verleend. Overigens gelden de *Commentaires* van het

UNHCR enkel als aanbeveling en hebben deze derhalve geen juridisch bindend karakter. Ten slotte en niet in het minst heeft verzoeker zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China. Integendeel hij verklaart ook ter terechtzitting dat hij wil terugkeren naar Tibet op bezoek bij zijn ouders.

2.18. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.19. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.20. Immers verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Hij woonde zonder problemen in India. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond nu verzoeker legaal kon reizen van Bylakuppe naar Dharamsala en dat er in Dharamsala geen problemen waren (gehoor p. 9) – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd. Indien verzoeker voor zijn reisstempels of voor andere zaken extra diende te betalen, dan is dit geen persoonlijke zwaarwichtige vervolging in asielrechtelijke zin noch kan blijken dat enkel Tibetanen het slachtoffer zijn van corruptie en afzetterij. Verzoekende partij is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming doch om louter economische motieven en omdat hij terug wil naar Tibet. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.21. Waar verzoekende partij nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekende partij vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Verzoeker verklaart ter gehoor met zijn IC gereisd te hebben, dat in Istanbul werd afgenomen, en vandaar met een vals paspoort van Hong Kong te hebben gereisd (gehoor p. 2).

2.22. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaden”. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw*

IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan "alle IC-houders". Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de "normale procedures waaronder een identiteitscontrole". Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn "in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen". Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

2.23. Verzoeker zou ervoor gekozen hebben gedeeltelijk met zijn eigen IC en gedeeltelijk met een vals paspoort te reizen, wat hij niet aantoonde en ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker met zijn eigen IC vanuit India naar Turkije zou reizen, doch een vals paspoort van Hong Kong zou gebruiken om vandaar naar Europa te komen. Dat verzoeker zijn IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien niet wordt toegelicht waarom verzoeker zijn eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven te meer hij hierin een visum had waarvoor hij administratieve handelingen (eventueel met behulp van een reisagent) heeft gesteld en ook de kosten heeft betaald. Verzoeker adstrueert op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC vrijwillig aan de smokkelaar zou hebben terug gegeven. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. De Raad ziet ook niet waarom de verweerder moeiteloos kon nakijken of verzoeker effectief over een Schengenvisum beschikt, wanneer verzoeker verklaart tot Turkije met zijn IC te hebben gereisd. Gezien verzoeker verklaart dat hij ten opzichte van India geen reële bescherming geniet, is verzoeker niet ernstig nu hij verweerder verwijt de Indiase autoriteiten niet gecontacteerd te hebben. Verzoekers verdere uitweidingen over het verkrijgen van een visum vermogen evenmin te verklaren waarom verzoeker zijn IC zou hebben afgegeven. Indien verzoeker er nog op wijst dat hij zijn verklaringen wijzigde en beweerdelijk wel de waarheid heeft verteld op het CGVS, kan dit zijn initieel onwaarachtige verklaringen niet te niet doen. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.24. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen duplicaat heeft trachten te bekomen (gehoor p. 9), wat hem ten eerste kan worden aangerekend te meer hij nog in het bezit is van zijn originele RC. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoekers verweer kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat "Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC". Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker legaal het land verliet –

onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Dit kan niet worden losgezien van de vaststelling dat verzoeker vrijwillig en zonder noodzaak India heeft verlaten.

2.25. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.26. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.27. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekende partij toont evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK